

Удовенко І.О. к. е. н., доц.

*доцент кафедри геодезії, картографії і
кадастру Уманський національний
університет садівництва*

e-mail: irinaudovenko8@gmail.com

Шемякін М.В. к. с.-г. н., доц.

*доцент кафедри геодезії, картографії і
кадастру Уманський національний
університет садівництва*

e-mail: misha.uman@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС У ВНЗ

Найбільшою проблемою традиційного навчання є низька динаміка, та часткова відсутність елементів інтерактивності та наочності. Сучасні інформаційні технології дозволяють нейтралізувати усі ці недоліки. Крім того, дидактичні можливості комп'ютера сприяють зацікавленості студентів до навчання. При дистанційному навчанні студент забезпечується необхідним навчальним матеріалом – відео-, аудіо-записами лекцій та семінарів, практичні завдання з методичними рекомендаціями, має доступ до електронної бібліотеки тощо, та самостійно його вивчає у зручний для себе час. Викладачі постійно взаємодіють зі студентом через електронну пошту, Skype, телефон[5].

Поряд з класичними формами навчання (денна, заочна), дистанційна має ряд переваг, що забезпечує її затребуваність. Однак, необхідно пам'ятати, що можливі негативні наслідки, пов'язані з активним вторгненням у природний внутрішній світ людини штучних, ілюзорних вражень від екранних віртуальних сюжетів та взаємодії з ними. Небезпека може полягати і в навмисному маніпулюванні свідомістю молодої людини, нехтуванні допустимими нормами безпечних режимів роботи з комп'ютером. У зв'язку з цим зростає актуальність

досліджень психолого-педагогічного впливу та медичних наслідків застосування інформаційно-комунікаційних засобів для фізичного та психічного розвитку студентів.

Питання теорії і практики дистанційного навчання досліджують як учені далекого та ближнього зарубіжжя. Зокрема, цій проблематиці присвячені праці таких зарубіжних учених, як О. Андреєв, Д. Каган, Н. Мойсєєва, О. Петерс, К. Полат, М. Сімонсон, О. Тихонов, А. Хуторський та ін. Проблеми інформаційно-телекомунікаційних технологій і навчального середовища дистанційного навчання розглядають такі українські вчені, як В. Грищенко, І. Журавльова, Н. Муліна, П. Орлов, Н. Тверезовська, О. Хмель та інші.

У світі існує досвід відкритого та прямого доступу до баз даних реєстрації прав на земельні ділянки, досвід ведення реєстрів виключно у електронному вигляді або паралельно із паперовим способом[4].

Комп'ютеризація може призвести до формування егоїстичних нахилів у людини, індивідуалізму, приглушує почуття колективізму, взаємодопомоги. Тому, впровадження засобів інформаційно-комунікаційних технологій у навчальний процес має здійснюватись виважено, та ретельно підготовленим і продуманим.

В умовах становлення нового, інформаційного типу суспільства, інтеграції України до Європейського освітнього і наукового простору, триватимуть диверсифікація аудиторії та формування нових моделей інформаційного споживання серед яких чільне місце займатиме система дистанційного навчання.

На наш погляд, дистанційне навчання не є синонімом заочного навчання. Головними недоліками заочного навчання є фрагментарність навчального процесу і складність організації зворотного зв'язку. Ці недоліки усуваються при дистанційному навчанні.

Дистанційна освіта - це можливість навчатися та отримувати необхідні знання віддалено від навчального закладу в будь який зручний час. Положення

про дистанційну освіту та Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні регулює права та обов'язки учасників навчального процесу.

Дистанційно в Україні можуть навчатися громадяни, які мають середню, професійну, вищу освіту, а також ті, що мають можливість виконувати дистанційно необхідні завдання за допомогою освітніх технологій. Процес навчання побудований на використанні різних комунікаційних засобів. По закінченню такого навчання, студенти отримують відповідні сертифікати.

Моделі дистанційного навчання:

- на базі самостійного вивчення матеріалу (екстернат);
- навчання в університеті;
- співпраця навчальних закладів;
- автономні освітні установи;
- автономні навчальні системи;
- дистанційне навчання з використанням мультимедійних програм[6].

Дистанційний курс – це систематизоване зібрання інформації та засобів навчально-методичного характеру, необхідних для засвоєння навчальних дисциплін (програм), яке доступне через Інтернет (локальну мережу) за допомогою веб-браузера та/або інших доступних користувачеві програмних засобів [3].

Дистанційний курс є основним елементом дистанційного навчання. Робота із дистанційним курсом передбачає впровадження комплексу освітніх послуг. Навчально-методичне забезпечення дистанційного курсу включає:

- методичні (теоретичні та практичні) рекомендації щодо розроблення та використання педагогічно-психологічних та інформаційно-комунікаційних технологій дистанційного навчання;
- критерії, засоби і системи контролю якості дистанційного навчання;
- змістове, дидактичне та методичне наповнення навчальної програми підготовки з певної дисципліни[3].

Розробка й подальше ефективне функціонування навчальних дисциплін, що переведені у дистанційний формат, здійснюється відповідно до навчального

плану відповідної спеціальності та всіх положень про організацію навчально-виховного процесу, що діють в університеті.

Підготовка дистанційного курсу включає наступні етапи:

- виявлення мети, завдань курсу його структури (організаційний компонент);
- змістовне наповнення (аналіз наявних матеріалів, пошук тих, що недостає);
- змістовна адаптація матеріалу й методична обробка, що зробить інформацію більш сприятливою для самостійного вивчення студентом;
- методична обробка (розподіл на модулі, змістовні модулі, інші навчальні одиниці, розробка методичної системи для кожної одиниці);
- формування і створення інформаційного простору (ресурси, посібники, конспекти лекцій, опорні, оглядові лекції файли, методичні матеріали та ін.);
- об'єднання окремих навчальних одиниць в одну (якщо це потрібно) методичну систему (побудова зв'язків, взаємозв'язаних елементів);
- технічна реалізація (створення web-дизайну, технічне втілення навчальних одиниць, що створюються та зв'язків між ними, наповнення медіа додатками, необхідними програмними продуктами);
- експертиза дистанційного курсу;
- експериментальне впровадження;
- доопрацювання або корекція дистанційного курсу.

В умовах становлення нового, інформаційного типу суспільства, інтеграції України до Європейського освітнього і наукового простору, постає проблема підвищення ефективності навчального процесу у вищих навчальних закладах для професійної підготовки нової генерації економістів. Вирішенню зазначеного завдання сприятиме застосування технологій дистанційного навчання, що передбачають організацію такого навчального процесу, який забезпечить оптимальне співвідношення спільної з викладачем та навчальної роботи студентів; дозволить оптимізувати самостійний навчальний процес.

Для інформаційного забезпечення і супроводу навчальної діяльності зазвичай використовується платформа дистанційного навчання Moodle, сайт якої, після адаптації до потреб системи дистанційного навчання університетів, було розміщено в мережі Інтернет. Розробці дистанційних курсів повинна передувати робота щодо формування навчально-методичних комплексів з дисциплін відповідно до діючих умов ліцензування та акредитації.

Список використаних джерел:

1. Антощук С. В. Впровадження дистанційного навчання в освітню діяльність інститутів ППО // Післядипломна освіта в Україні. 2004. №1 (4). С. 101-105.
2. Байло М.Ю. Використання освітньо-наукового порталу для організації навчально-виховного процесу ВНЗ // Актуальні проблеми державного управління, педагогіки та психології: Зб. наук. праць. Х. : ХНТУ, 2012. Вип. 1(6). С. 235-240.
3. Дистанційна освіта у ВНЗ: бібліографічний покажчик / уклад. Д. В. Ткаченко; ред. О. Г. Пустова, О. О. Цокало. Миколаїв : МНАУ, 2013. 100 с.
4. Земельне право України: Навчальний посібник / Мірошніченко А. М. К: Алерта, ЦУЛ, 2011. 678 с.
5. URL: <https://abiturients.info/uk/vuzy/distanciyyne-navchannya-u-vnz-ukrayini>
6. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/visha-osvita/distancijna-osvita>